

Arrest

nr. 130 258 van 26 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2014.

Gelet op het arrest nr. 127 721 van 31 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u van Koerdische origine. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Kareza in de provincie Suleymania (Noord-Irak). In 1998 zou u samen met uw ouders naar de stad Suleymania zijn verhuisd. U zou er sinds 2000 een CD- en DVD-

winkel hebben uitgebaat. Daar u in uw zaak ook erotische films verkocht zou u problemen hebben gekregen met een terroristische groepering. Ook nadat u uw zaak had verkocht zou u nog problemen hebben gekend. Uw vader zou vervolgens bij u thuis door één van uw belagers zijn doodgeschoten. Kort nadien zou u een dreigbrief hebben ontvangen. Uit vrees voor uw leven zou u op 13 november 2005 Irak hebben verlaten en naar België zijn gereisd waar u op 17 januari 2006 een eerste asielaanvraag indiende.

Op 6 februari 2006 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besloten tot een weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten en deze weigeringsbeslissing werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 26 april 2006 bevestigd gezien er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw beweerde bezit en werkzaamheden in een CD-en DVD-winkel en (bijgevolg) evenmin aan de problemen die u hierdoor zou hebben gekend. Op 14 februari 2007 werd uw verzoek tot schorsing door de Raad van State (RvS) verworpen.

Op 27 juli 2007 werd u door de rechtbank van eerste aanleg van het arrondissement Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met vijf jaar uitstel, uitgezonderd 18 maanden effectief, en een effectieve geldboete van 1000 euro voor het dealen van heroïne aan diverse personen in Roeselare.

U, die verklaarde het Belgisch grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 25 september 2007 een tweede asielaanvraag in. Uw dossier werd door de DVZ doorgestuurd naar het CGVS waar u op 5 september 2007 werd uitgenodigd voor uw gehoor. Op 18 december 2007 werd door het CGVS besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u zich bij uw tweede asielaanvraag volledig baseerde en voortbouwde op uw reeds eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen, er in het kader van uw tweede asielaanvraag bijkomende ongerijmdheden konden worden vastgesteld die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid eens te meer ondersteunen, én de thans door u aangebrachte stukken, in casu uw identiteitskaart en een attest van de rechtbank betreffende het overlijden van uw vader, geenszins van die aard waren om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen. Deze weigeringsbeslissing werd op 12 maart 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

Op 28 april 2008 diende u een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 8 januari 2009 besliste de DVZ dat uw verzoek onontvankelijk was.

U, die verklaarde het Belgisch grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 10 september 2008 een derde asielaanvraag in. U bracht hierbij geen nieuwe elementen aan. Op 17 oktober 2008 werd door de DVZ besloten tot een weigering tot inoverwegingname (bijlage 13quater).

Op 29 juni 2009 werd u door de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 20 maanden en een geldboete van 1000 euro voor handel in hard drugs.

Op 10 november 2010 werd u door de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van 100 euro wegens inbreuken op de wapenwetgeving.

U, die verklaarde het Belgisch grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 26 mei 2011 een vierde asielaanvraag in. U bracht hierbij geen nieuwe elementen aan. Op 14 juni 2011 werd door de DVZ besloten tot een weigering van inoverwegingname (bijlage 13quater). U, die verklaarde het Belgisch grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 9 september 2013 een vijfde asielaanvraag in. Ter staving van uw vijfde asielaanvraag merkte u op dat de problemen waarvoor u in 2005 uit Irak bent weggevlucht nog steeds actueel zijn. Via uw moeder zou u vernomen hebben dat uw problemen met 'Ansar al Islam' nog actueel zijn. Eén tot anderhalf jaar geleden zou Ansar Al Islam nog naar u zijn komen vragen. Uit vrees voor uw leven zou u actueel niet naar Irak kunnen terugkeren. U merkte ook nog op dat u graag papieren zou willen om hier te kunnen werken. U legde geen nieuwe stukken voor ter staving van uw vijfde asielaanvraag.

Op 20 december 2013 besliste het CGVS om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Evenmin beschikte het CGVS over dergelijke elementen. Uw annulatieberoep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen op 25 februari 2014.

Op 6 april 2014 verliet u België en reisde u per trein naar Zweden waar u asiel aanvroeg. Op 2 juni 2014 werd u gerepatrieerd naar België.

Op 3 juni 2014 vroeg u een zesde maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat de problemen die u reeds had aangehaald bij uw vorige asielaanvragen nog steeds actueel zijn. Dit vernam u via telefonische contacten met uw moeder. Uw moeder meldde u daarbij dat ook zij bedreigd werd door uw belagers. U voegde hieraan toe dat u reeds tien jaar in België woont, geen documenten heeft,

geen recht op arbeid heeft, geen onderdak heeft en dat u op deze manier niet verder kan leven. Bij uw zesde asielaanvraag legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet, in casu het feit dat u nog steeds door extremistische moslims wordt vervolgd, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RVV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uw aanvullende verklaringen - u vernam namelijk van uw moeder dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat uw moeder zelf bedreigd werd door uw voorgehouden belagers - betreffen bovendien loutere beweringen afkomstig van een betrokken, geenszins objectieve partij.

Waar u nog aanhaalt dat u reeds tien jaar in België woont en dat u hier geen documenten heeft, geen recht op arbeid en geen onderdak moet worden opgemerkt dat deze motieven geenszins ressorteren onder de Vluchtelingenconventie en evenmin kunnen worden ondergebracht onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals vermeld in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government, significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2013 in Irak plaatsvindt. Er vond de voorbije zes jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. De recente influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen in de regio heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen

reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt: “De aanvraag van verzoeker werd niet in overweging genomen door het CGVS daar het CGVS meent er geen nieuwe elementen zijn die aan de orde zijn, die de kans aanzienlijk groter zou maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker is van mening dat er wel degelijk sprake is van nieuwe elementen en dat zijn aanvraag bijgevolg wel in overweging diende genomen te worden.

Bovendien schendt de beslissing van het CGVS de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: - redelijkheidsbeginsel: Dit betekent dat als het CGVS een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Dat het duidelijk is dat het CGVS dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker!

- Zorgvuldigheidsbeginsel: De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. Het CGVS heeft nagelaten de situatie van verzoekers grondig te onderzoeken. Men onderzoekt niet of verzoeker terug kan keren naar zijn land van herkomst

- Motiveringsplicht:

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en

in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). 1. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.”

Verzoeker is van mening dat de nieuw aangebrachte documenten en informatie wel degelijk in overweging dienen te worden genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, en dat deze wel degelijk zijn geloofwaardigheid met betrekking tot de eerste asielaanvraag versterken. Hij gaat niet akkoord met de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen nieuwe elementen aanwezig zouden zijn. Verzoeker is van mening dat hij er alles aan gedaan heeft om de documenten bijeen te krijgen en te bezorgen aan de bevoegde diensten. Verzoeker wijst erop dat zijn leven in gevaar is en hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Volgens verzoeker is het kennelijk onredelijk van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zijn “derde” asielaanvraag niet in overweging te nemen en zelfs te weigeren deze te onderzoeken, louter en alleen omdat hij een negatieve beslissing mocht ontvangen met betrekking tot zijn eerste twee asielaanvragen. Het is onzorgvuldig van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen om verzoekers geïnduceerde vrees voor vervolging niet te onderzoeken.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus is verzoeker van mening dat de situatie in Irak, zeer onveilig is. Verzoeker geeft aan dat de verwerende partij een document voegt van december 2013, maar eraan voorbij gaat dat de veiligheidssituatie in Irak dagelijks verslechterd. Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift verschillende stukken bij van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties om zijn betoog te staven. Verzoeker meent bijgevolg dat wanneer hij zou moeten terugkeren artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden. Verzoeker geeft aan dat het duidelijk is voor de Iraakse asielzoekers dat hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan humanitaire hulp, doch dit betekent niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is. Verzoeker verwijst naar vermeldingen van Human Rights Watch, Amnesty International, het reisadvies van Binnenlandse Zaken en de travel warning van de Verenigde Staten en stelt dat de situatie sinds december 2013 enorm veranderd is en dat het document van de verwerende partij aanwezig in het administratief dossier achterhaald is en geen actueel beeld geeft. Uit de mediaberichtgeving die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegde blijkt volgens verzoeker dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat de verwerende partij dit weigert te onderzoeken.

Verzoeker verwijst naar zijn asielaanvraag en stelt uit Irak te zijn gevlucht omwille van de problemen die hij had met een terroristische beweging. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schendt vervolgens het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker acht het onverantwoord om burgers terug te sturen naar zo'n onveilige situatie. Verzoeker kan de bescherming van zijn land overigens niet inroepen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende documenten: “recente informatie m.b.t. de situatie in Irak”.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 12 juni 2014 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd op 6 februari 2006 door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en deze weigeringsbeslissing werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 april 2006 bevestigd op grond van volgende vaststellingen: er kon geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring problemen te hebben gekend met terroristen die het niet namen dat hij erotische films verkocht in zijn winkel omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het gegeven dat verzoeker sinds 2000 een cd- en dvdwinkel had uitgebaat, aangezien verzoekers kennis omtrent de films die hij zou hebben verkocht of van films in het algemeen zeer beperkt is, verzoeker geen voorbeeld kon geven van films die zijn belagers in beslag hadden genomen, verzoeker slechts twee voorbeelden van cd's kon geven, hij slechts één naam van een collega of concurrent in Suleymania kon geven en er verscheidene tegenstrijdigheden en leemtes bestaan tussen zijn opeenvolgende verklaringen. Verzoekers verzoek tot schorsing werd op 14 februari 2007 door de Raad van State verworpen.

Verzoekers tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 december 2007 afgewezen op grond van de vaststellingen dat verzoeker zich bij zijn tweede asielaanvraag volledig baseerde en voortbouwde op zijn reeds eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen en er in kader van zijn tweede asielaanvraag bijkomende ongerijmdheden konden worden vastgesteld en dat de voorgebrachte stukken, zijnde zijn identiteitskaart en een attest van de rechtbank met betrekking tot het overlijden van verzoekers vader geenszins van aard zijn dat zij de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid konden herstellen. Ook oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aanwezig is. De Raad bevestigde in zijn arrest van 12 maart 2008 de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.4. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot een algemene kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal en benadrukt dat voornoemde geen rekening heeft gehouden met de nieuwe stukken en documenten. Verzoeker gaat evenwel voorbij aan de concrete motieven uit de bestreden beslissing die stellen dat: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet, in casu het feit dat u nog steeds door extremistische moslims wordt vervolgd, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RVV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uw aanvullende verklaringen - u vernam namelijk van uw moeder dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat uw moeder zelf bedreigd werd door uw voorgehouden belagers - betreffen bovendien loutere beweringen afkomstig van een betrokken, geenszins objectieve partij.*

Waar u nog aanhaalt dat u reeds tien jaar in België woont en dat u hier geen documenten heeft, geen recht op arbeid en geen onderdak moet worden opgemerkt dat deze motieven geenszins ressorteren onder de Vluchtelingenconventie en evenmin kunnen worden ondergebracht onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals vermeld in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft naar voor gebracht.

Verzoekers loutere bewering dat hij van zijn moeder vernam dat zijn problemen nog steeds actueel zijn kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Met het louter verwijzen naar zijn asielrelaas in het verzoekschrift doet verzoeker geen afbreuk aan het voormelde. De Raad stelt vast dat verzoeker geen stukken indiende bij zijn zesde asielaanvraag. Bijgevolg zijn er geen nieuwe elementen die de kans op een erkenning als vluchteling overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 aanzienlijk groter maken.

Uit het geheel waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt evenmin enige aanwijzing waaruit zou blijken dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden lopen in geval van terugkeer naar Irak.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende: "Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government, significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2013 in Irak plaatsvindt. Er vond de voorbije zes jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. De recente influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen in de regio heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (Subject Related briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak" van 12 april 2013) blijkt dat er in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Deze informatie vermeldt immers dat de Noord-Iraakse provincies, Dohuk, Erbil en Suleymaniya, grotendeels ontsnappen aan het gewapende conflict dat anno 2012-2013 in Irak plaatsvindt, dat het geweld in dit gebied veel minder frequent is dan elders in Irak, dat er in de regio een relatieve stabiliteit heerst en dat de zeldzame terreurdaden in Noord-Irak over het algemeen geen burgers als doelwit hebben.

Ook uit de recente informatie die door de verwerende partij aan haar verweernota werd gevoegd (COI Focus Irak – de veiligheidssituatie in Noord-Irak van 30 juni 2014) blijkt dat er in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. De veiligheidssituatie in de drie Noord-Iraakse provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah is significant stabiel dan deze in Centraal-Irak, en afgezien van één in september 2013, vonden er geen incident grootschalige terreuraanslagen plaats. Hieruit blijkt tevens dat de aanslag de veiligheidsdienst Asayish als doelwit had en dat er geen burgers om het leven kwamen.

Uit de recente informatie die de verwerende partij aan haar aanvullende nota van 19 september 2014 voegt (COI Focus Irak – De impact van het IS offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak van 27 augustus 2014), blijkt ook dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, maar dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-

Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Ook blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Ook uit deze zeer recente informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het grondoffensief dat IS sinds juni 2014 is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies en heeft geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De gebieden waar er strijd wordt geleverd betreffen de zogenaamde betwiste gebieden die niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, zijnde de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya, behoren. Er vinden nog wel kleinschalige aanslagen plaats, maar deze hebben over het algemeen geen burgers als doelwit.

Uit het voorgaande blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Suleimaniyah in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De door verzoeker aangehaalde en aangebrachte artikelen, tonen niet aan dat er in de provincie Suleimaniyah in Noord-Irak een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze artikelen kunnen dan ook de voormelde specifieke informatie niet ondergraven. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en dat van de Verenigde Staten heeft dan weer betrekking op westerlingen die naar Irak reizen en slaat niet op Iraakse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

Ter terechtzitting stelt verzoekende partij dat de door de verwerende partij aangebrachte informatie niet meer de actuele situatie omschrijft in Noord-Irak. Deze algemene opmerking doet niets af aan de door de verwerende partij aangebrachte informatie. De recentste informatie van de verwerende partij dateert immers van een maand geleden, 27 augustus 2014, en verzoekende partij brengt zelf geen concrete elementen bij dat de toestand in het betrokken gebied inmiddels zou gewijzigd zijn.

Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF